

EL SUÏCIDI

Amanda Rocamora era una oficial de policia prima, temperamental i esquerpa. Absorta en els seus pensaments, escrutava la cuina amb rigor professional examinant les evidències: la nevera oberta, l'aixeta de la pica gotejant i les petjades al terra. Una vegada concloses les seves indagacions, va emetre un perllongat sospir de resignació i va obrir la portella perquè sortís el gat, que no deixava de miolar entre les restes de menjar. Es va compadir de tan exemplar mansuetud perquè fora plovia a bots i barrals. Després, donant curs a les seves cabòries i tractant d'embastar el curs dels esdeveniments, va centrar la seva atenció en el cadàver que jeia sobre la catifa, ja rígid. Encara no desprenia cap ferum, sinó l'habitual aroma de perfum masculí. Fent el cor fort, ella esperava. L'atmosfera estava carregada d'un silenci ominós que es va perllongar durant interminables minuts, mentre ella es mantenia a l'expectativa. La sirena d'una ambulància va sonar en la distància. Al cap d'uns minuts van entrar un parell de sanitaris. Després va aparèixer un veterà forense intercanviant una salutació i es va enfundar uns guants de làtex abans d'iniciar les seves diligències amb la perícia d'un expert anotant quatre gargots en una llibreta prou gastada. Llavors va arribar el jutge, empipat per l'intempestiu de l'hora, pel trànsit i pel persistent ruixat. Tothom imaginava la nit de gossos que els esperava, quan de sobte un espavilat policia va trobar una nota i després d'un cop d'ull va exclamar:

-Sembla un suïcidi, inspectora. Fins i tot m'atreveria a aventurar que com a conseqüència d'una picabaralla entre enamorats.

L'oficial va agafar el paper i es va afanyar a llegir-lo amb avidesa. A jutjar pels indicis, va deduir que aquella carta de comiat era fruit d'un desamor. Es va fer el silenci, tot i les gotes de pluja que repicaven a l'ampit de les finestres. No va poder evitar de llegir en veu alta l'última línia:

-“T'estimo, però saps que així no puc viure ni un dia més”. Sí, excel·lent deducció, Mateu. Descartem el crim passional per manca de mòbil.

En un primer examen el forense no va apreciar senyals de violència ni cap marca que pogués fer-li sospitar què li havia causat la mort. A falta dels resultats de l'autòpsia rigorosa que practicaria més tard i en la qual es basaria per redactar el seu informe oficial, va conjecturar que la hipòtesi més plausible de la defunció era una fallida cardíaca provocada per culpa d'alguna droga, la xacra que assota la societat actual. Gairebé de seguida el jutge va procedir a ordenar l'aixecament de cadàver.

Entre tots dos sanitaris es van emportar el cos al dipòsit de cadàvers. A poc a poc els policies van anar recollint les seves coses i van marxar a corre-cuita per no mullar-se. La inspectora va ser l'última a sortir. Després de verificar que es trobava a soles, va abaixar les persianes i va córrer les cortines amb delicadesa, com tantes vegades havia fet abans. Discretament es va permetre un somriure entremaliat. Tot seguit va apagar els llums, va treure unes claus de la butxaca i va tancar la porta a pany i forrellat. Aleshores el gat se li va enredar entre les cames i Amanda el va acariciar abans d'etzibar-li:

-Em sap greu, Cleopatra. Però per fi podrem viure tranquil·les.